

УКРОТИТЕЛИ НА ЗМИИ

(В. Немировичъ—Данченко)

Това бѣше въ Мароко — сѣверна Африка.

Още отъ далечъ се слушатъ звукове на зурли и тѣпани. Живописното игрище е препълнено съ народъ. Грамаденъ кестенъ, какъвто не съмъ виждала досега, хвърлѣше сѣнката си върху цѣлата тѣлпа. Всички гледаха съ изумление.

Тѣлпата се дръпна на колело. Въ срѣдата димѣше суха, натрупана трева. Единъ старъ арабинъ нагрѣваше свирката си, навѣрно, да свири по-добре. Другъ арабинъ, седналъ до него, свирѣше дивна мелодия, замижваше съ очи и се унасяше въ свирнята. Трети биеше тѣпанъ. Около тѣхъ имаше нѣколко отровни змии, на които опашкитѣ бѣха притиснати съ камъкъ, за да не бѣгатъ. Една друга змия, малко по-настрана отъ тѣхъ, очевидно укротена вече, се бѣше свила на кръгъ. Тя бѣ сложила главата си отгоре на кръга и следѣше съ злбнитѣ си очи стареца, укротителъ на змии. Въ него гледаха и другитѣ, притиснатитѣ съ камъка, змии.

Около шията и рѣцетѣ на укротителя бѣха обвити нѣколко други, сѣщо така отровни змии. Той хвана една отъ тѣхъ. Змията почна да съска, да отваря уста, да изплезва раздвоения си языкъ, да се обръща на вси страни. Най-последно, освирепѣла, тя почна да хапе стареца по рѣцетѣ. Отъ ранитѣ му течеше кръвъ.

Укротителътъ почна да играе подъ такта на свирката нѣкаква смѣшна игра. При играта той си клатѣше главата и ту се приближаваше, ту се отдалечаваше отъ змията. Въ сѣщото време ѝ говорѣше нѣщо и ѝ пѣеше. Най-последно, почна да се навежда къмъ земята като продължаваше да гледа все въ змията и наново ѝ подаде ржката си. Тя пакъ го захапа. Старецътъ се дръпна, завъртѣ се нѣколко пѣти, отново се доближи до нея и пакъ почна да ѝ говори нещо. . . Змията захвана все по-бавно и по-бавно да си движи главата, докато се укроти съвсемъ. Укротителътъ я постави при другитѣ укротени змии. Хвана втора, трета. . .